

DUBROVAČKE LJETNE IGRE Premijera "Obrane Sokratove"

Predstava na Lovrijencu ponajviše nalikuje javnom slušanju radiodrame ARHIVA IGRE

Igre su laboratorij – društva i teatra

SOKRAT Ovdje je običan čovjek koji misli da istina oslobađa

Denis Derk
denis.derk@vecernji.net

Što to u istoj kazališnoj predstavi rade ubijeni branitelj Milan Levar i zastupnica Europskog parlamenta i pravašica Ruža Tomašić?

Liverić na telefonu

Prema zamisli slovenskog redatelja Tomija Janežića, koji potpisuje „Obranu Sokratovu“, posljednju dramsku premijeru Dubrovačkih ljetnih igara, i Levar i Ruža Tomašić dio su istraživačkog izvedbenog procesa kojim se preispituje Platonov tekst o filozofu Sokratu. Predstava, koja prije nalikuje javnom slušanju radiodrame, sastoji se od niza dokumentarnih tonskih zapisa i valjda telefonskih razgovora koje „Sokrat u Dubrovniku“, riječki glumac Alen Liverić, obavlja s prijateljima propitujući ih znaju li tko je Sokrat, ali i znaju li tko je to Milan Levar. Jedan mali podsjetnik na izvorni

Platonov tekst sastoji se u kratkom ali efektom zvučnom podsjećanju na velikog beogradskog glumca Ljubu Tadića koji je igrao Platonova Sokrata.

No, Janežićev Sokrat potpuno je drugačiji, ne govori arhaičnim teškim jezikom punim uzvišenosti, on je obični čovjek koji misli da se uvijek treba govoriti istina jer samo istina oslobađa. I programska knjižica je netipična, baš kao i predstava u kojoj se publika gleda oči u oči na malim tribinama koje je usred Lovrijenca izgradio beogradski arhitekt Radi-

voje Dinulović zadužen za kreaciju prostora. Glumica Jelena Lopatić čita prijevode tekstova na engleskom jeziku, pa se u utrobi stare tvrđave stvara i zvukovna kakofonija koja očito vlada i oko osuvremenjivanja Platonova teksta.

Ima li propuha?

No, intendant Igara Krešimir Dolenčić najavio je da već na ovogodišnjem festivalu treba promišljati što će biti izvedbene umjetnosti za sedam godina. Daje li ovaj asketski i podosta ispolitizirani Janežićev pristup platonovskom preispitivanju Sokrata vizionarski odgovor na Dolenčićevo važno pitanje. Postaju li Dubrovačke ljetne igre, koje dio javnosti i dalje doživljava kao konzervativni kazališni bastion sputan u dubrovačkoj kamenoj ambijentalnosti u kojem i nema propuha, kazališni i društveni laboratorij bez premca u suvremenoj hrvatskoj kulturnoj zbilji?

